

«Şüphesiz şunun soyundan öyle bir nesil türeyecektir ki, onlar her zaman güzel sesle Allah 'ın kitabını okuyacaklar. Fakat Kur'ân'ın tatlılığı onların boğazlarından ileriye geçmeyecektir. Onlar, okun avı (çabuk delip) çıktığı gibi dinden çıkacaklar!» buyurdu. Zannediyorum ki Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Yemîn olsun, eğer ben onların zamanına yetişseydim, muhakkak onları Semûd kavminin öldürülüşü gibi toptan öldürürdüm.» buyurdu.

Ebû Saîd el-Hudrî -radiyallahu anh-'den işittim, şöyle diyordu: Ali ibn Ebî Tâlib -radiyallahu anh- Yemen'den Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e karez/selem ağacı ile tabaklanmış bir deri içinde, henüz toprağından arılmamış altın cevheri göndermişti. Ebû Saîd devamla dedi ki: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bu altın cevherini şu dört kişi arasında paylaştırdı: Uyeyne b. Bedr, Akra' b. Habis, Zeydu'l-Hayl, dördüncüsü ya Alkame b. Ulâse yâhut da Âmir İbnu't-Tufeyl idi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sahâbîlerinden bir kişi: "Bu taksime biz bunlardan daha haklı idik" dedi. Bu söz Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e erişince: «Siz bana güvenmiyor musunuz? Halbuki ben göktekinin eminiyim/güvendiği kişiyim! Sabah akşam bana gökyüzünün haberi geliyor!» buyurdu. Râvî dedi ki: Bunun üzerine iki gözü çökük, yanağının elmacıkları çıkık, alnı yüksek, gür sakallı, başı tıraşlı, izârını yukarı çekmiş bir kişi ayağa kalktı da "Yâ Rasûlallah! Allah'tan sakın/kork!" dedi. Rasûlullah ona: «Sana yazıklar olsun! Ben yeryüzündeki insanların Allah'tan sakınmaya en lâıyk olanı değil miyim?» buyurdu. Râvî dedi ki: Sonra o kişi arkasına dönüp gitti. Hâlid İbnu'l-Velîd: "Yâ Rasûlallah! Şunun boynunu vurmuyayım mı?" dedi. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Hayır, vurma! Bunun da ileride namaz kılan bir kişi olması umulur!» buyurdu. Bunun üzerine Hâlid: "Yâ Rasûlallah! Namaz kılanlardan nice kimseler vardır ki, onlar kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söylerler» dedi. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Ben insanların kalplerini açmaya, karınlarını yarmaya memur değilim!» buyurdu. Râvî dedi ki: Sonra Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- o kişi dönüp giderken, arkasından ona bakıp: «Şüphesiz şunun soyundan öyle bir nesil türeyecektir ki, onlar her zaman güzel sesle Allah 'ın kitabını okuyacaklar. Fakat Kur'ân'ın tatlılığı onların boğazlarından ileriye geçmeyecektir. Onlar, okun avı (çabuk delip) çıktığı gibi dinden çıkacaklar!» buyurdu.

Zannediyorum ki Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Yemîn olsun, eğer ben onların zamanına yetişseydim, muhakkak onları Semûd kavminin öldürülüşü gibi toptan öldürürdüm.» buyurdu.

[Sahih Hadis] [Muttefekun Aleyh]

Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- Ali b. Ebu Talib'i Allah Teâlâ'ya davet etmesi, onlardan zekat alması ve aralarındaki çekişmelerde hüküm vermesi için Yemen'e gönderdi. Bu, Veda Haccı'ndan önce idi. Sonra da Ali -radiyallahu anh- Yemen'den döndü. Veda Haccı'nda Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile Mekke'de buluştu. Toprağından temizlenmemiş bir parça altın göndermiş idi, tam saf altın değildi. Çünkü toprakla karışık haldeydi. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- o altını İslam'a girmelerini ümit ederek ismi geçen dört kişi arasında paylaştırdı. Onlarda kendi kabilelerinin liderleriydiler. Şayet müslüman olurlarsa onlara uyararak çok kimse müslüman olurdu. Bunun için Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- onları İslam'a girmeye teşvik etmek ve kalplerini ısıdırmak için altını onlara verdi. Kim müslüman ise ona, imanını kuvvetlendirmek ve ayaklarının sabit kalması için verilir. Bu altın parçası humustan idi. İlim ehli bunun ganimetin aslından olmasını uzak gördüler. Zekat olma durumu da vardır. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- isimleri geçen dört kişiye verince müslümanlardan bir adam kalkıp dedi ki: "Biz bu malın kendisine verilmesini o dört kişiden daha fazla hak ediyoruz." Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- ona şunu öğretti ve buyurdu ki: «Siz bana güvenmiyor musunuz? Halbuki ben göktekinin eminiyim/güvendiği kişiyim! Sabah akşam bana gökyüzünün haberi geliyor!» Yeryüzüne benim ile gönderdiği din üzerine Allah Teâlâ bana güveniyor. Sen ey itiraz eden kişi ve onun gibi olanlar doğru yoldan sapmışlar, dünya malının koyulacağı yere konulması için bana güvenmiyor musunuz? Allah Teâlâ'nın emrine uygun bir şekilde "Gökyüzünde olan" Allah Teâlâ'nın kullarının üzerinde yüksekliğinin delilidir. Manası gökyüzünde (yedi kat semanın) üzerinde olan Allah. Burada "Fî" Alâ/üzerinde manasınadır. Çünkü Araplar "Fî" harf-i cerini bazen "Alâ" manasına kullanırlar. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: "Yeryüzünde dolaşın." Ve buyuruyor ki: "Sizi hurma dallarına asacağım." Manası: "Yerin üzerinde ve hurma ağaçlarının üzerine. Keza "Gökyüzünde" sözünde arşın üzerinde, göğün üzerinde bu hadis Allah Teâlâ'nın şu sözü gibidir. Gökte olanın, sizi yere batırıvermeyeceğinden emin misiniz? O zaman yer sarsıldıkça sarsılır. Yahut gökte olanın üzerinize taş yağdıran (bir fırtına) göndermeyeceğinden emin misiniz?" Onlar bu durumda iken iki gözü çökük, yanağının elmacıkları çıkık, alını yüksek, gür sakallı, başı tıraşlı, izârını yukarı çekmiş bir kişi ayağa kalktı da: "Yâ Rasûlallah! Allah'tan sakın/kork!" dedi. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Sana yazıklar olsun! Ben yeryüzündeki insanların Allah'tan sakınmaya en lâyık değil miyim?» buyurdu. Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem- insanlar içinde Allah Teâlâ'ya itaat etmede ve takvalı olmada en layık olan kimsedir. En açık sapıklıktan biri insanın taati günah saymasıdır. İtiraz eden bu kişi Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yaptığı bu işin günah olduğunu düşündü. Ve onun zulüm olduğunu düşündü. Kendini Allah Teâlâ'ya karşı takvayı tavsiye eden biri makamına koydu. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e "Allah'tan kork dedi." Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yaptığı takva ve Allah'a itaatin en yücesidir. O Allah için, Allah'ın dinine yardım olması için ve kullarının hidayeti için veriyor. Adam gittiği zaman Halid b. Velid dedi ki: Ya Rasûlallah bırak beni onu öldüreyim? Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: «Hayır, vurma! Bunun da ileride namaz kılan bir kişi olması umulur!» Halid dedi ki: "Nice namaz kılanlar var ki kalbinde olmayanı dili ile söylüyorlar." Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Ben insanların kalplerini açmaya, karınlarını yarmaya memur değilim!» buyurdu. Ben insanlardan zahir olan

amellerine göre muamele ederim, gizlediklerini Allah'a bırakırım. O onları daha iyi bilir. Allah Subhânehu onları bunun üzerine hesaba çekecektir. Bir rivayet bu sözü söyleyenin Ömer b. el-Hattâb -radiyallahu anh- olduğunu bildirmektedir. Sonra Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- o kişi dönüp giderken, arkasından ona bakıp: «Şüphesiz şunun soyundan öyle bir nesil türeyecektir ki, onlar her zaman güzel sesle Allah 'ın kitabını okuyacaklar. Fakat Kur'ân'ın tatlılığı onların boğazlarından ileriye geçmeyecektir. Onlar, okun avı (çabuk delip) çıktığı gibi dinden çıkacaklar!» buyurdu. Zannediyorum ki Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Yemîn olsun, eğer ben onların zamanına yetişseydim, muhakkak onları Semûd kavminin öldürülüşü gibi toptan öldürürdüm.» buyurdu. Buradan maksad dalalette olan bu adamın soyundan onun yaptığı gibi yapacak kişiler gelecek. Çok Kur'an okuyup ezberlemelerinden dolayı Kur'an'ı kolayca okuyacaklardır. Ancak kalplerine ulaşmayacaktır. Kur'an'ı anlaşılacak istendiği gibi anlamayacaklardır. Bilakis onu koyulmaması gereken yere koyacaklardır. Çünkü onlar dalalettedirler ve cahildirler. Bu sebepten de kolay bir şekilde ve çabucak İslam'dan etkilenmeden sanki hiç girmemiş gibi çıkarlar. Bu da onların İslam'a girdiklerini ancak imanın kalplerine yerleşmediğini gösterir. Olması gerektiği gibi İslam'ı anlamadılar. Bunun içinde onların özelliklerinden biri müslümanları öldürmeleridir. Puta tapan kâfirleri bırakırlar. Bunun için Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: «Yemîn olsun, eğer ben onların zamanına yetişseydim, muhakkak onları Semûd kavminin öldürülüşü gibi toptan öldürürdüm.» Onları çok çetin bir şekilde ve onlardan bir kişi dahi kalmayınca kadar öldürürdüm.

<https://sunnah.global/hadeeth/tr/show/8307>

النَّجَاةُ الْخَيْرِيَّةُ
ALNAJAT CHARITY

